

den omtalte Paategning. Derom breiede altsaa den skanderborgske Krig sig fra den 17de Oktober og ind i November Maaned, da Borgerrepræsentationen, som sagt, endelig bekvæmmede sig til at erklære, at den Viste, om hvilken man først havde erklæret, at den var affattet under Mulft og Tvang, og at man derfor ikke vilde bære Ansvar for den, virkelig var affattet i Overensstemmelse med Loven af 1856, og jeg gjentager, det er nødvendigt for at kunne foretage Opkrævningen at have en Rigningsliste, for hvilken vedkommende Borgerrepræsentation er ansvarlig. Det forekommer mig saaledes tilstrækkelig klart, at Administrationen ikke i denne Sag kunde være gaaet frem paa anden Maade, end skeet er. Spørgsmaalet kunde være om, hvorvidt der burde følges en lempeligere eller strengere Fremgangsmaade mod Skanderborgs Borgerrepræsentation, men jeg skal da sige, at der ikke i selve Sagen forelaa Noget, der foranledigede til at gaae frem paa en sær lempelig Maade; Borgerrepræsentationen havde gjort Alt, hvad der stod i dens Magt, for ikke at efterkomme Loven; paa eengang meldte man saaledes alle Børnene ud af Bestalingslisten; dernæst indgave alle Borgerrepræsentanterne Begjæring om Entledigelse, hvad der dog ikke forhindrede dem i, at de, da de senere fratraadte og lovlig kunde fratræde, dog frivilligt toge mod Valget paany; — Kort sagt, der er viist en saadan Haardnakkehed, en saadan Mangel paa Hensyn til Loven og det Lovbestemte, at der af Indenrigsministeriet, paa hvem denne Sags Afgjørelse væsentlig kom til at berøe, blev afgivet den Erklæring, at man ønskede, at der blev gaaet frem, saaledes som det eengang var bestemt, da det ikke kunde anerkjendes, at man havde en lovlig affattet Viste, saalænge ikke Borgerrepræsentanterne vilde paatage sig Ansvar for dens rigtige Affattelse, og en saadan Erklæring erholdtes, som sagt, først hen i November Maaned. Jeg skal slutte med at sige, at jeg saalænge har været under Trudsten af den skanderborgske Sags Anlægelse, at jeg nu ligesaa gjerne vil springe i det som krybe i det, og det skulde glæbe mig, om man lod denne aarelange Trusel blive til en Stævning; jeg skal da naturligtvis lade møde.

J. N. Hansen: Det gik, som jeg forudsaa, at den ærede Minister med stor Fornøjelse vilde underkaste sig Domstolens Rkendelse i denne Sag, og de Vedkommende have nu altsaa en Erklæring i saa Henseende, som de ikke tidligere have havt. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Grundlovens § 77 ikke er saa klar, at Vedkommende uden Videre kunde antage, at Domstolene vilde erklære denne Sag for at ligge indenfor deres Kompetence, især naar der kom Indsigelse derimod fra Ministeriet. Vi have seet flere af den Slags Sager blive afviste, og navnlig har Skanderborg Borgerrepræsentation tilskrevet mig, at en omtrent lignende Sag fra Syllinge Sogneforstanderskab af Retten er bleven afviist som liggende udenfor dens Kompetence, men hvorvidt det er skeet efter Indsigelse af Kronens Advokat, veed naturligtvis hverken de eller jeg; de have imidlertid troet at vinde en Støtte for Foranstaltninger, de muligt vilde træffe, naar de fra den ærede Ministers Side fik den Erklæring, at han ikke vilde gjøre Indsigelse mod, at en saadan Sag blev reist, og det har derfor glædet mig at høre den ærede Ministers Svar. Med Hensyn til, hvad den ærede Minister ellers anførte om Sagen, skal jeg bemærke, at det staar for mig, som om den overordnede Administration her har gjort en uberettiget Fordring til Borgerrepræsentationen; thi naar det maa erkjendes, at denne kan udøve den Ret, som er givet den i Loven af 8de Marts 1856 § 11, uden at dens Bestemmelser kunne underkjendes af en højere Instans, saa har Administrationen aabenbart begaaet et Overgreb ved dens lange Modstand mod at anerkjende, hvad der fra Borgerrepræsentationens Side er vedtaget. Naar nu Administrationen dikterer Tvangsmulfter for Byens Borgerrepræsentanter og derved nøder dem til at omgjøre, hvad de efter deres fulde Overbeviisning og efter deres afgivne skriftlige Ed have troet sig forpligtede til at gjøre, saa er det klart, at vedkommende Borgerrepræsentanter ikke kunne indstille det, de tvinges til at indstille, som Noget, de anerkjende, men at de, naar de ere selvstændige Mænd, der ikke give efter for, hvad der kommer fra oven, maae sige: Vi have kun gjort